

Kontakten

TIDSKRIFT FÖR TJÄNSTEMÄNNEN VID TELEFONAKTIEBOLAGET L M ERICSSON
 Ansvarig utgivare: Gösta Gerdhem • Redaktör: Sigvard Eklund

FRÖKEN ELG HAR ORDET

L M Ericsson... ingenjör Johansson, ett ögonblick... påringt. L M Ericsson... herr Andersson, fotoavdelningen, ett ögonblick... herr Andersson är bortrest för dagen... Tack!

Av ovanstående är det inte svårt att gissa var KONTAKTENS medarbetare befinner sig. Fröken Elg i telefonväxeln har nämligen utsetts till intervjuobjekt i första höstnumret av KONTAKTEN och vi låta henne här berätta om sina minnen från det dagliga arbetet i LME:s växel under de gångna åren.

"Jag började vid bolaget den 15 december 1908 och man kan säga att det var litet skillnad då mot nu. Allt har ju vuxit ut så oerhört under årens lopp. Jag minns LME:s första telefonväxel, som var en lokalväxel för endast intern trafik. All trafik utåt gick på direkta telefoner.

Växeln var en s.k. signaljacksväxel. När en abonnent gav signal, hoppade ett rör ut och för att få förbindelse med abonnenten fick telefonisten skjuta in detta med proppen. Nu hände det ofta att signalen var så pass kraftig att röret hoppade ut och ramlade ned på golvet, och där fick man ligga och leta reda på det innan samtalet kunde expedieras. Detta tog ofta en rundlig tid i anspråk.

På den gamla goda tiden voro inte kablar och ledningar så väl isolerade som nu. Det hände ibland, på nya verkstaden, som Tulegatan 19 då kallades,

att det blev översvämning eller att det spilldes vatten på en kabel. Ett sådant missöde fick telefonisten känning av en hel förmiddag eller så länge som det tog för kabeln att torka. Det var nämligen så, att om en abonnent ringde upp i den grupp, vars kabel var våt, så smällde det som ett skott och ut hoppade omkring 20 rör på en gång. Det var ingenting annat att göra än att plocka in dem igen, men så kunde man som sagt få hålla på periodvis under en hel förmiddag.

En annan historia från denna tid då den interna växeln var i bruk: En dag ringer en anknötning från expeditionen i verkstaden och ber att få spårvägen. "Det kan jag tyvärr inte koppla, herr Lindqvist" svarade jag. "Nej, fröken, detta är Gunderson, och jag står vid en stolpe på Norrmalms-torg och försöker komma till spårvägen". Jag blev åtskilligt överraskad då ju växeln endast kunde koppla interna samtal, men det visade sig att ett starkt snöfall tidigare på dagen hade samlat så mycket snö på telefonledningarna att dessa tvingades ned mot de underliggande, så att kontakt uppstod.

Tiderna förändras och växlarna med dem. Den växel vi nu ha skiljer sig, som var och en förstår, avsevärt från den gamla signaljacksväxeln, och man slipper ifrån alla dessa besvärligheter, som vidlåde den gamla typen. Jag hoppas, att vi gemensamt skall kunna sköta vår fina och moderna växel på bästa sätt. Men vi få komma ihåg, att den är känslig, ja, mycket känsligare än en levande telefonist, så att när Ni bryter en telefonförbindelse, glöm då inte att göra ett kort uppehåll innan Ni tar upp en ny, ty eljest protesterar växeln.

När Ni beställt ett interurbansamtal, försök då komma ihåg att slå in Ert nummer på personmarkeringen eller ring upp telefonisten och tala om vart Ni ämnar bege Er.

Om det är arbetsamt i en växel som denna?

"Jo, för all del, nog kan det vara ganska snärjigt ibland, men man vänjer sig snart även vid detta. Den brådaste tiden på året brukar i allmänhet vara på hösten och framåt jul, men det är mycket beroende på marknadsförhållandena.

Det längsta samtal jag kopplat? Jo, det var väl Java och det hördes riktigt bra. Dessutom har det t.ex. varit samtal med Mexico och Nya Zeeland.

Före kriget hade vi London, Paris, Berlin och många av de andra huvudstäderna i Europa på tråden praktiskt taget dagligen, och jag hoppas att det inte skall dröja alltför länge innan vi ha full kontakt med världen igen.

Så till sist, det är inte bara mellan ledningar och apparater förbindelsen bör vara god utan mellan oss alla, och jag ber att få rikta ett varmt tack till alla mina abonnenter för god kontakt.

Sommaräktskap 1943:

ing. Roland Westerberg, Xt, och frk. Anna-Greta Löfqvist, Ga;

ing. Lars Vigren, Vtt, och frk. Saga Forsberg;

ing. Vilhelm Åhgren, Fss, och frk. Anne Hägglund, Fbm;

ing. Ulf Johansson, Tab, och frk. Elin Benediktsson;

ing. Carl Eric Waldenström, Gns, och frk. Edith Anderson;

teknolog Curt Kohlström, Tad, och frk. Ingrid Larsson;

herr Torsten Carlsson, Vpph, och frk. Aina Ling;

herr John Petersén, Iv, och frk. Greta Rydén.

"LME-kamrater tackas varmt för vänlig hägkomst på bröllopsdagen.

Anne och Vilhelm Åhgren"

"Vårt varma tack för all visad vänlighet med anledning av vårt bröllop. Aina och Torsten Carlsson"

"För all visad vänlighet med anledning av vårt bröllop be vi få framföra vårt hjärtliga tack.

Greta och John Petersén"

Ing. Erik Pettersson, K, har antagit namnet Winnlert.

Sedan den 1 juni ha bl.a. följande personer nyanställts inom företaget:

ing. Helmer Bergh, Ys
ing. Ralph Bertvig, Xlr
ing. Sten Boström, Xuf
ing. Sven Braham, Vts
ing. Sten Engström, Tk
ing. Albert Haglund, Xlr
frk. Anne-Marie Holmberg, E
ing. Thorleif Hvinden, Tr
frk. Anna-Lisa Jernström, Eb
ing. Lars Kinnman, Ys
ing. Curt Kohlström, Tad
ing. Hans-Olof Kähre, Ak
ing. Lars Lönnstam, Mt
ing. Georg Nilsson, Tl
frk. Asta Nyström, Vpp
ing. Bertil Ohlsson, Tr
frk. Ulla Rhedin, Ga
frk. Marianne Rodehn, Eb
ing. Sten Selander, Ntr
ing. Carl Henric von Sivers, Tu
ing. Ruben Skolin, Yg
ing. Gunde Svensson, Yb
ing. John Wedelin, Mt
ing. Stig Zettergren, Xlr

VET NI ATT...

...det åtgår 130 kg bonvax i månaden för att bona golven enbart på kontoret

...kontorspersonalen tvättar upp ung. 135 l. flytande tvål varje månad ...och torkar upp 90000 st. pappershanddukar på samma tid

...det finns 5900 fönster, som skall putsas

...städerskorna ha ca 1000 papperskorgar att tömma varje dag

I Manizales har det kommunala telefonbolaget på grund av avbrottet i skeppningarna från Sverige sedan en tid brottats med svårigheter att anskaffa kolkorn till mikrofonkapslarna. Följande sanna historia om hur man försökt komma över dessa svårigheter raporterades nyligen, enligt ett brev från Ericsson, Bogota, av deras Manizales-representant Tulio Angel.

"Här rådde stor brist på kolkorn och man uppdrog åt Manizales vetenskapsmän att upptäcka ett material, som skulle ersätta kolet. En massa folk erbjöd sig att upptäcka något. Man försökte med socker, ris, stenkol, filspån av järn och koppar, jord, rostat salt, etc. etc.

Men en dag gick en av "vetenskapsmännen" förbi en affär och fick se krut av kvalitet 3FF, som mycket liknar 200-ohmskolkornet. Han köpte litet och begav sig glad till sinnes hem och tog en kapsel för att prova. Han gjorde det i skymundan för att ingen skulle se det, ty han var anställd hos telefonbolaget. Så satte han in kapseln i en av telefonerna i centralen. Mannen var storbelåten och såg redan miljonerna hägra. Kapseln höll utmärkt i två månader och mannen satte således bokstavligen näsan över en kruttunna varje gång han telefonerade.

En dag kom ett interurbansamtal till telefonen ifråga, och telefonisten i interurbanbordet sände ringström till apparaten, då handmikrotelefonen var avlyft. Då inträffade en så fruktansvärd explosion, att mikrofonen flög i luften i småstycken. "Vetenskapsmannen" upphävde ett skrik av smärta och jämrade sig högt: "De dödade mig". Mannen svor genast på att aldrig ta i en telefon mer i sitt liv, övergav arbetet och återkom ej mer till centralen.

Uppfinningen resulterade i ett kraftigt "hemligt vapen" och med mycket nöje skänker jag Eder formeln för det fall Ni skulle ha bruk för den".

"VID HEMMING JOHANSSONS GULDBRÖLLOP MED TELEFONIA"

Vid firandet av direktör Hemming Johanssons 50-åriga verksamhet i telefoniens tjänst överlämnade bolaget till direktör Johansson en etsning utförd av konstnären Harald Sallberg: "Vid Hemming Johanssons guldbräöllop med Telefonia 1943". Av originalplåten har bolaget låtit utföra 150 nummerade etsningsavdrag, signerade av konstnären.

Dessa etsningar kunna förvärvas av bolagets anställda och säljas till förmån för Hemming Johanssons Kamrathjälpfond, som tillföres intäkten av försäljningen oavkortad. Priset är 25 kronor, och beloppet kan erläggas genom månatligt avdrag på lönen genom Intressekontoret. I detta sammanhang kan påpekas att det vanliga priset på en Sallbergs-etsning i detta format, 35x25 cm, håller sig omkring 100 kr.

Den, som vill förvärva ett exemplar av detta unika konstverk, och därmed samtidigt ge Kamrathjälpfonden ett bidrag, bör vända sig till Pi, som har hand om försäljningen.

ATT RESA I SYDAMERIKA

"Vad sägs om att en resa mellan Rio de Janeiro och Manaus tar mellan två och tre veckor med båt runt kusten och uppåt Amazonfloden. Man kommer ju gott hem till Europa på denna tid, men så är det också endast Ryssland, China och Canada, som äro större till ytan än Brasilien."

Det är ing. E Ledin, nyss hemkommen lejdboatspassagerare, som berättar om avstånd och resor i Latin-Amerika, där han kuskat omkring en del under en treårig bortovaro från Sverige.

"Jag gjorde denna resa per flyg, och då tar den tre dagar, varvid man övernattar i Racife och Belam vid Amazonflodens mynning, någon grad från ekvatorn. Hela flygsträckan Rio - Manaus var nära 6000 km, varför man fram och tillbaka flyger ett stycke mer än jordmeridiankvadranten. Numera kan man göra hoppet från Belam till Rio

på en dag. Man far då omkring 2400 km tvärsöver landet med en mellanlandning samt flyger i övrigt högt, då det är ont om mellanlandningsmöjligheter inne i urskogen.

Enda riktiga och billigaste sättet att färdas från Colombia till Mexico visade sig också vara per flyg, och denna resa för en över den intressanta och omväxlande naturen i Centralamerikas små republiker. Att Honduras huvudstad bär det välklingande namnet Tegucigalpa kommer jag väl aldrig att glömma efter att ha varit där. Just innan man kommer upp till Mexico City gör man en liten guppig lov efter de båda vackra snöklädda, omkring 5000 m höga, utslucknade vulkanerna Popocatepetl och Ixtacihuatl. Man uttalar faktiskt båda något så när flytande och i följd efter några månaders vistelse i Mexico.

När vi lämnade det underbara Mexico, dess blommor, färger och musik just i slutet av december 1941, så hade USA just kommit med i kriget, och enda vägen att ta sig till Brasilien igen, var åter per flyg, vilket kanske nog så realistiskt besannades efteråt, när det visade sig, att allt vårt tyngre bagage, som gick med båt, hade hamnat på Karibiska havets botten.

Det var då icke allt för lätt att resa i dessa länder för misstänkta neutrala europeiska medborgare. Att få tillstånd att sova över en natt i Panama kostade mycket besvär, och på nyårsafton blev vi ordentligt förhörda hos kontrollen vid Port of Spain på Trinidad, men allt gick fint, och på nyårsdagen 1942 korsade vi åter ekvatorn i sydlig kurs på 5000 m höjd.

Det är nära fem dagars flygresa från Mexico till Rio de Janeiro, fast man gör det ovan omtalade endagshoppet tvärs över Brasilien, och jag tycker för min del, att det kan jämföras med hårt arbete, när man är tvungen att sitta med "knäna under hakan" dessa dagar, trots att man tillåtes sova några timmar på hotell varje natt. Men man glömmar faktiskt besvären, när man i solskenet cirklar ned mot flygplatsen i den säkert vackraste och av naturen mest slösaktigt begåvade staden på denna jord - Rio de Janeiro.

I Argentina med sina mera utvecklade kommunikationsmedel kan man gott färdas på tåg, men det är nog så enformigt att komma över Pampas många gröna - eller eventuellt brunbrända - mil när man reser från Buenos Aires, för det tar omkring 20 timmar, såväl västerut som norrut!

OTROLIGT MEN SANT - TILL HÄLFTEN, SOM VÄL ÄR

